

**Вінницький національний медичний університет
ім. М.І.Пирогова**

Міністерство охорони здоров'я України

**НАВЧАЛЬНО-МЕТОДИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ
АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ЯКІСНОЇ
ПІДГОТОВКИ МЕДИЧНИХ КАДРІВ
У НАДЗВИЧАЙНИХ УМОВАХ**

Тези доповідей
навчально-методичної конференції
8 лютого 2023 року

Вінниця – 2023

**Актуальні проблеми якісної підготовки магістрів з навчальної дисципліни
«Психогігієна та актуальні проблеми університетської гігієни»
(курс за вибором) у надзвичайних станах**

Програма навчальної дисципліни «Психогігієна та актуальні проблеми університетської гігієни» складена відповідно до порядку підготовки здобувачів другого (магістерського) рівня освіти у медичних (фармацевтичних) закладах вищої освіти України згідно із вимогами ECTS, що засновані на поєднанні технологій навчання за розділами та залікових кредитів оцінки – одиниць виміру навчального навантаження здобувача освіти, необхідного для засвоєння дисципліни або її розділу.

Метою викладення навчальної дисципліни є вивчення закономірностей впливу навколишнього та внутрішнього середовища на психічне здоров'я людини та громадське здоров'я, а також гігієнічна оцінка впливу факторів виробничого середовища підприємств та факторів довкілля на психічне здоров'я працюючих і населення, профілактичні заходи зі збереження психічного здоров'я. Тому потрібно відзначити, що вивчення дисципліни «Психогігієна та актуальні проблеми університетської гігієни» необхідне для успішного засвоєння дисциплін професійної підготовки: медична психологія надзвичайних станів, екстренна та кризова психологія, генетична психологія, основи психотренінгу, військово-медична психологія, соціальна психологія, психофізіологія, патопсихологія, нейропсихологія, психологічне консультування та психокорекція, психологія конфлікту, громадське здоров'я, психіатрія, наркологія, психологія девіантної та залежної поведінки, спеціальна психологія тощо.

Дійсно, підготовка спеціалістів з високим рівнем професійної компетентності та різнобічним розвитком особистості, які здатні до постійного самовдосконалення є одним із ключових завдань сучасної вищої освіти. Мотиваційні складові та фактори, які впливають на професійний і особистий розвиток лікаря є досить важливими і, отже, процес вдосконалення професійних навичок не повинен припинятися протягом всього життя. Нові стандарти вищої освіти базуються на компетентнісному підході, який акцентує увагу не на кількість засвоєної інформації, а здатність людини діяти в різних ситуаціях. Компетентності, формуванню яких сприяє зазначена дисципліна такі: інтегральна – здатність розв'язувати складні задачі і проблеми у галузі охорони здоров'я або у процесі навчання, що передбачає проведення досліджень та/або здійснення інновацій та характеризується невизначеністю умов і вимог, основні загальні компетентності – знання та розуміння предметної галузі та розуміння професії, здатність мотивувати людей та рухатися до спільної мети, здатність до прийняття фахового рішення, розвиток фахової інтуїції, передбачення та прогнозування, особистісна прихильність до фаху, мотивація на досягнення у фаховій діяльності, саморегуляція та управління власним функціональним станом, високі компенсаторні можливості та психологічна і психічна відновлюваність, потреба в підтримці стійкої дієвої схильності та здатність до багаторівневої адекватної рефлексії, основні

спеціальні (фахові, предметні) компетентності – здатність до узагальнення інформації щодо суб'єктивних і об'єктивних проявів психологічних проблем, субклінічних хворобливих станів та захворювань, здатність встановити психологічний контакт з пацієнтом, оцінка необхідності, вибір об'єму, оптимальних методів для здійснення та психологічного впливу з метою відновлення стану здоров'я, профілактики соматичних, психічних та психосоматичних розладів, здатність використовувати інноваційні технології в процесі надання психологічної допомоги, участь у плануванні та проведенні медико-психолого-профілактичної та психоосвітньої роботи серед населення та медичних працівників. Крім того, в умовах надзвичайного (воєнного) стану, який сьогодні діє в Україні, підготовка спеціалістів, які здатні надавати допомогу пацієнтам з постравматичними стресовими розладами та військовим з таким спектром компетентностей набуває особливої потреби і значення у суспільстві.

R. Zharlinska

Teaching medical jurisprudence by case method

The case study method is widely used in practical classes for teaching domestic students of all specialties. In this academic year, significant changes we have made to the Medical Jurisprudence work program for students of foreign faculty. We took into account the specifics of the legislation of students' native countries, mainly India. Since the legal system of India is general and based on judicial precedents, we determined that it is appropriate to use the case study method in practical classes.

Proponents of case method emphasize the participation of the student in the solution of legal problems and the pedagogic superiority of that over lecturing. However, one must be realistic about student participation. The conduct of the inquiry should be such as to encourage thoughtful discussion by students. This is a difficult atmosphere to create because the instructor's analysis must often be sharp, brief and quick as lightning, if he is to carry the inquiry most effectively to the heart of the issue. Besides, class time must be 'conserved, and the better students are entitled to some protection against it. The experienced teacher has some definite feeling about the issues that cannot and probably should not be excluded. The scholar's dedication to the ultimate purposes of the teaching transcends the difficulties; and then, not the least advantage of the case method is that the students' discussion reveals detailed clues of their needs and, thus, indicates the precisely desirable course of analysis.

Case method is collaboration in the kind of thinking you do in your own research as a legal scholar studying cases relevant to the solution of a problem. It is a joint inquiry qualified by the salient fact that the participants are in a teacher-student relationship. Thus, in case method the student is not told the answers. What is suggested in ways which draw upon the student's potentialities is just enough of the answer to permit the student, if he has some knowledge of the relevant principles and has studied the cases, to recognize the clue, the connecting link, and thus to form a judgment which he can later amend or reject, should the materials require him to do so. There is also a qualitative difference in the knowledge acquired in this way. Case method reaches into the dynamics of the judicial process, especially the adaptation of